

Deze lekker dikke winterbundel bevat de volgende vijf verhalen:

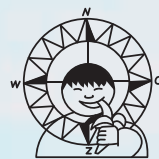
Kleine Ijsbeer en de bange haas
Hans de Beer

Onderweg naar...
Julie Wintz-Litty en Brigitte Weninger

Felix in de sneeuw
Marcus Pfister

Alina, Aluna en de Hoeders van de Twaalf Maanden
Maja Dusíková en Peter Grosz

Het allerkleinste sneeuwvlokje
Bernadette

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 329 2

9 789051 163292

Hoera, sneeuw!

Vijf betoverende winterverhalen

De Vier Windstreken

Hoera, sneeuw!

Vijf betoverende winterverhalen

De Vier Windstreken

Bronvermelding

Kleine Ijsbeer en de bange haas

Nederlandse tekst van Hans de Beer

© 1998 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 1998 NordSüd Verlag AG, CH-8005 Zürich, Zwitserland

Onderweg naar...

Nederlandse tekst van Toby Visser

Oorspronkelijke titel: *Lumina*

© 1997 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 1997 Michael Neugebauer Verlag, Zürich, Zwitserland

Felix in de sneeuw

Nederlandse tekst van Ineke Ris

Oorspronkelijke titel: *Filu im Schnee*

© 2011 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2011 NordSüd Verlag AG, CH-8005 Zürich, Zwitserland

Alina, Aluna en de Hoeders van de Twaalf Maanden

Nederlandse tekst van Roos Gerritse

Oorspronkelijke titel: *Alina, Aluna und die zwölf Monatsbrüder*

© 1996 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 1996 NordSüd Verlag AG, CH-8005 Zürich, Zwitserland

Het allerkleinste sneeuwvlokje

Nederlandse tekst van Ineke Ris

Oorspronkelijke titel: *Schneeflocke*

© 2009 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2009 NordSüd Verlag AG, CH-8005 Zürich, Zwitserland

Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

Oorspronkelijke titel: *Hurra, der Schnee ist da!*

© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2013 NordSüd Verlag AG, CH-8005 Zürich, Zwitserland

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Duitsland

NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 329 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoera, sneeuw!

Vijf betoverende winterverhalen

De Vier Windstreken

Inhoud

Kleine Ijsbeer en de bange haas

Tekst en illustraties van Hans de Beer

Pagina 9

Felix in de sneeuw

Tekst en illustraties van Marcus Pfister

Pagina 65

Alina, Aluna en de Hoeders van de Twaalf Maanden

Tekst van Peter Grosz

Illustraties van Maja Dusíková

Pagina 91

Onderweg naar...

Tekst van Brigitte Weninger

Illustraties van Julie Wintz-Litty

Pagina 35

Het allerkleinste sneeuwvlokje

Tekst en illustraties van Bernadette

Pagina 117

Hans de Beer

Kleine Ijsbeer en de bange haas

Lars de kleine ijsbeer heeft een eigen sneeuwheuvel, helemaal voor hem alleen. Daar zit hij graag op de uitkijk.

Aan één kant ziet hij overal sneeuw en ijs, aan de andere kant de grote zee. Hoog op zijn heuvel hoort Lars meestal niets anders dan de poolwind.

Vandaag hoort hij nog wat anders: een vaag gehuil.

Lars draait zijn neus in de richting van het gekerm en hij snuffelt. Dat is een vreemd luchtje! Heel stil sluipt hij zijn heuvel af.

De onbekende geur komt uit een gat in de sneeuw.

Als Lars dichterbij komt, hoort hij duidelijk huilen. Het klinkt heel zielig en komt van onder uit de diepe kuil. Wie kan dat nu zijn?

Nieuwsgierig kijkt Lars over de rand van het gat. Op de bodem zit een haas, een kleine sneeuwhaas. Hij is net zo wit als Lars en hij beeft van angst.

“Niet bang zijn, haas,” roept Lars stoer. “Ik zal je helpen! Pas op! Ik gooi heel veel sneeuw naar beneden. Als de berg sneeuw hoog genoeg is, kun je zo naar boven klauteren!”

Het haasje snapt eerst nog niet goed wat Lars wil met al die sneeuw. Maar als hij het uiteindelijk doorheeft, wipt hij met een paar grote sprongen uit het gat.

“Wat zat ik in mijn rats, daar beneden!” zucht de kleine haas. Hij bibbert nog steeds.

“Niet meer aan denken, alles is oké nu,” vindt Lars. “Hoe heet jij eigenlijk?”

“Ikke? Hugo,” zegt de sneeuwhaas verlegen.

“En ik ben Lars. Kom op! Zullen we doen wie het hardste kan rennen?”

“Ja, leuk!” roept Hugo, want rennen doet hij graag. En goed: hij wint gemakkelijk van Lars.

Marcus Pfister

Felix in de sneeuw

Felix verveelt zich. Sofie is met haar papa en mama
naar de stad om te winkelen. En Felix mocht niet mee.
Het is gewoon gemeen!
Felix kijkt uit het raam.
Maar wat is dat? Wat is er buiten aan de hand?

Felix springt op de stoel bij het raam en tuurt naar buiten.
Uit de lucht vallen grote, witte vlokken.
Ze zien er net zo uit als die leuke dingen die in een kussen zitten,
denkt Felix.
Wat was de mama van Sofie boos toen hij dat kapot had gemaakt!

Maja Dusíková · Peter Grosz

Alina, Aluna

en de Hoeders van de Twaalf Maanden

In een diep dal ver hiervandaan woonde eens een vrouw. De vrouw had twee dochters die sprekend op elkaar leken. Ze waren vlak na elkaar geboren, het scheelde maar een ogenblik. Omdat ze zo op elkaar leken en de moeder van beide dochters evenveel hield, noemde ze het ene meisje Alina en het andere Aluna.

Ze waren allebei erg mooi; Alina was zo mooi als de dag en Aluna was zo mooi als de nacht. Niets kon het geluk van de moeder verstoren.

Zo gingen de jaren voorbij. De moeder werd ouder en de meisjes werden mooier en mooier. Algauw verschenen de eerste jongens bij het tuinhek. Nog steeds leken de meisjes op elkaar als twee druppels water.

“Eén hart en één ziel,” zei de moeder en ze had tranen in haar ogen van geluk. Ze zag het kleine verschil over het hoofd, het spoor van dat eenzame moment tussen dag en nacht, dat de zusjes van elkaar onderscheidde.

Alina hield van de dag. Ze maakte het huis schoon, kookte eten, deed de was, verstelde de kleren en zorgde voor de varkens in de stal en voor de koe.

Aluna lag de hele dag uitgeput op bed. Pas als de zon onderging en lange schaduwen wierp, stond ze op. Dan trok ze haar rode jurk aan en liep naar buiten. Ze stond bij het tuinhek naar de hemel te kijken tot de maan op haar gezicht scheen.

Zo kwam het dat de huid van Aluna bleek was gebleven als het licht van de nacht, terwijl Alina's huid leek op het glanzende goud van het zonlicht.

Iedere dag dat Alina rustig voor het huishouden zorgde, werd Aluna lastiger. Als de moeder de kamer van de meisjes binnenkwam en zei: "Lieve dochters, de wol moet nog gesponnen worden, zodat ik dekens kan breien voor de winter," dan wachtte Aluna tot de moeder weer weg was en zei tegen haar zuster: "Ach Alina, ga jij alsjeblieft achter het spinnewiel zitten. Je weet dat de zon brandt op mijn huid." "We zijn één hart en één ziel," zei Alina. "Wat jij niet kunt, doe ik voor jou, en wat ik niet kan, doe jij voor mij." En al snel zat Alina zingend achter het spinnewiel en draaide de wol op de klossen. De jongens zagen Alina's behendige handen en gouden huid en ze hoorden Alina's heldere stem; hun ogen straalden helemaal als ze weer vertrokken! Maar Aluna stond 's nachts voor het huis en alleen de maan zag haar bleke schoonheid. Toen dacht Aluna bij zichzelf: jongens worden mannen en mannen zoeken een bruid. Als ze Alina zien en als ze Alina horen, dan zullen ze vergeten dat ik er ook nog ben. Vanaf dat ogenblik stelde ze alles in het werk om van Alina af te komen. "We zijn één hart en één ziel; jij moet doen wat ik niet kan," zei Aluna. Ze viel haar zusje lastig met allerlei vervelende karweitjes. Zo hoopte ze dat het zingen Alina zou vergaan en dat ze de schoonheid van haar handen en haar gouden huid zou verliezen. Maar Alina verdroeg de kwellingen geduldig, dag in dag uit. De zomer ging voorbij. De herfst verstreek. Op een nacht was de winter gekomen en lag er een dikke deken van sneeuw over de wereld.

